

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA LUNARA ILUSTRATA

Organ de cultură și propagandă națională al Soc. „Cultul Eroilor“ sub înalta ocrotire a M. S. REGINA MARIA
Președinte activ: I. P. S. S. PATRIARHUL Dr. MIRON CRISTEA — Dir. Gen.: GENERAL I. MANOLESCU

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
București. — Palatul Patriarhiei

Telefon 66/62

ABONAMENTE ANUALE:

Ediție de lux pt. autorități și instituții	1500 lei
„ „ „ particulari	1000 „
„ obișnuită	120 „
pt. pensionari săteni, soldați și școlari	60 „

Dir. Revistei: Lt.-Col. Radu Miron Makarovitsch

Secretar de Redacție: Aurelian Păunescu

Delegatul Revistei: Gr. Eremiescu

Un prețuitor al sufletului și eroismului românesc: Abatele Zavoral

Către sfârșitul lunei Aprilie, țara noastră a fost cercetată de un oaspe iubit: Abatele Zavoral.

Nu este un strein deci nici un nume necunoscut pentru noi, de vreme ce în timpurile grele ale războiului, românii care sufereau în lazaretele și spitalele austriace din Praga au găsit în abatele Zavoral de cel mai mare prieten și mângâietor, al lor.

Abatele Zavoral, sau „călugărul alb“ cum i se spune, aparține ordinului premonstrezilor, ordin consacrat virtuții și blândeții evanghelice purtând albul vestmânt al tribului esenian căruia aparținea Mântuitorul și care se deosibea de celelalte triburi iudaice prin faptul că nu aducea la templu jertfe de sânge, ci numai flori, fructe și miresme.

După o rodnică păstorie în via Domnului, abatele Zavoral a fost chemat ca stareț al mănăstirii Strahov din Praga. Este un vechiu și impresionat așezământ medieval, încununând frumosul deal care predomină Praga, Zlata Praga, Praga de Aur. Ziduri arse de soare, al căror cenușiu se armonizează cu puternicul verde al grădinilor înprejmuitoare înaltă spre cer semnul crucii, ca un simbol al dragostei și păcii care domnește în acel cuib de rugăciune și pietate. Mănăstirea cu admirabilă poziție, câștigă pentru totdeauna sufectul pelerinului sau al cercetătorului care pătrunde întrânsa. Căci, în acest lăcaș de binefacere și meditare, găsești pacea și iubirea propovăduită de Mântuitorul pământenilor. Aici stăpânesc virtuțile nebiruite ale creștinismului într'o atmosferă de

flori și cântec; aici se întâmpină din toate privirele surâsul unor inimi care au găsit suprema fericire și vor s'o împărtășească tuturilor și pretutindeni; aici cunoști sfințenia desăvârșită a vieții creștine, lipsită de austeritatea canoanelor dușmane vieții lumești chiar în cea ce ea are cu adevărat frumos.

Totul e lumină, totul e simțire și spiritualitate. Așa cum strălucesc fețele fraților premonstrezi de blândețe și dragoste curată, așa cum lucesc vesmintele lor albe ca petalele florilor tomnale, tot astfel radiază pretutindeni frumusețea și bogăția. Sute de ani, dărnicia celor ce-au găsit în acest loc creștin mângâiere, au grămadit prețioase daruri, de artă și de știință. Mănăstirea le păstrează cu pietate, pentru ca cei ce depărtându-se de lume și au intrat în ordin, să fie dacă doresc în legătură și cu binefacerea geniului uman, care-i tot manifestarea divinității printre oameni.

Sufletul mănăstirii aceștia de legendă, e abatele Zavoral. Intre zidurile ei binefacerea se împlinește cu tăcere și în mod desăvârșit. Din această binefacere s'au împărtășit mai ales soldații noștrii răniți și căzuți prizonieri la austriaci în timpul războiului.

La început a fost unul singur. El nu știa și nu înțelegea niciun grai străin afară de graiul lui românesc. Era greu rănit și avea nevoie de serioase îngrijiri. La căpătâiul lui a venit îndată priorul mănăstirii, abatele Zavoral. Cunoscător desăvârșit al limbilor neo-romantice, pe care după îndelungate studii asupra limbei române, le socotea mult mai puțin frumoase

de cât limba noastră românească, abatele Zavoral a putut înțelege oarecum dorința bietului ostaș, fără să-i poată răspunde însă în graiul său. A chemat atunci pe marele filo-român răposatul și mult bine cuvântatul nostru prieten, Dr. Urban Iarnik și cu ajutorul ilustrului profesor, a putut afla dorințele și sbuciumul ce frământa sufletul bietului prizonier.

Acesta a fost începutul. De atunci a prins să ne iubească. Sentimentul datoriei creștine l'a făcut să ne învețe limba ca să ne poată mângâia durerile. Știa că suntem un neam al suferinței și răbdării ca și scumpii săi Cehi. Dragostea s'a l'a ajutat să-și însușească lesne graiul nostru. Din clipa aceea, a început să colinde spitalele și lazaretele din Praga, căutând pe români și mângâindu-i. Era nădejdea bietilor români din lazaretele din Praga, dela Königgratz Olmütz și Brno. Mărturisea tutulor că fața i se lumina când auzea graiul românesc „De atunci m'am convins, ne spunea cu blândețea sa caracteristică abatele Zavoral, —cât de fals era calificativul de „Român puturos“—bödoș olah“, dat de unguri“.

Asupra felului în care a înțeles abatele Zavoral să mângâie pe ostașii noștri în spitalele străinătății, voi scri mai pe larg cu alt prilej.

Țiu să încheiu aceste câte-va rânduri cu o mărturisire asupra dragostei pe care o are marele nostru prieten pentru graiul românesc, fapt ce poate și trebuie să fie un învățământ pentru noi.

„Dacă ați ști—ne spunea dânsul—cu câtă „sânguință am studiat folclorul vostru care e „neprețuit de frumos. De aceea cunosc atâtea „cuvinte, care nu se folosesc în vorbirea noastră „curentă. Nu știu dacă voi vă prețuiți limba „care e atât de frumoasă. Eu unul care cunosc „bine franceza și italiana găsesc că limba „voastră e mai presus de cât acestea. De aceea „mi-a căzut cu tronc la inimă“.

Prețioase îndrumări și poate chiar muștrări dela un mare suflet creștin și mai ales dela un adevărat prieten al sufletului și poporului românesc, de care, datori suntem să ținem seamă.

G. Lungulescu

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sufletele eroilor noștri căzuți
ni-au făcut drum spre faimă;
izbanda pământescă n'are
înțeles decât numai dacă
cinstea țării stă înalță ca o
culme.

1918

C. Harig.

MĂRĂȘTI

EVOCARE EPICĂ

VI

Sacerdotal, bătrânul a dat semnal... Torente
 Pe văile Moldovei, ca ape revărsate,
 Pornesc batalioane, divizii, regimente...
 Ce stăvilar gigantic mai poate să oprească
 Năvalnica pornire de oaste românească?
 Zadarnic arsenalul cu 'ntregu-i angrenaj,
 Cu tunuri, cu tranșee, cu tiruri de baraj,
 Cu 'ngrămădiri de sârmă ghimpată îi stă în cale...
 Ea trece peste garduri de sârmă, prin mortale
 Explozii, peste șanțuri, tranșee de beton
 Armat, fortificații, granate, mitraliere,
 Potop de fier și flăcări, incandescent ciclon...
 Cine-ar putea să 'nfrunte eroica putere
 Ce se ridică vastă, gigantică, masivă,
 Rudimentară forță pornită 'n ofensivă?
 Cu-asalt de baionetă ea curăță terenul,
 Smulgându-și libertatea, cerându-și oxigenul,
 Recucerindu-și dreptul la viață. Dârji, soldații,
 Un gând, un trup, un suflet, escaladând Carpații,
 Iși vor vedea căminul și satul și pământul...
 Ai lor i-așteaptă-acolo înfrigurați... Avântul
 Le-anină mii de aripi... Ei urcă stânci abrupte...
 Zburând peste prăpăstii, cumpliți, cu fețe supte,
 Arhangheli de lumină, cu fulgere pe căști,
 Ei pun drapelul țării pe culme, la Mărăști!

Pământ sfințit al țării scăpată de neghină,
 Soldatul ingenuche pios și se închină...
 De-acum al lui ești iarăși, la pieptul lui te strânge,
 Pământ hrănit cu trudă, cu lacrimi și cu sânge!
 Gorit, vrășmașul fuge cu maximul vitezii;
 În plină debandadă dau busna Bavarezii
 Lăsând în mâna noastră chesoane și muniții,
 Lăsând tot arsenalul de arme și bagaje,
 Mitraliere, tunuri, mormane de trofee!
 Intreaga lor trufie hrănită cu miraje!
 Iar în amurgu-acela, sub cer de epopee,
 Pe când biruitorii își revărsau talazul,
 Pe când răniții noștri cu brațele deschise
 Acopereau pământul, înfrigurați de vise,
 Pe piept, în partea stângă, purtând «Mihai Viteazul»,
 Electrică, prin inimi, trecu fatala veste...
 Au tresărit toți munții din văi și până'n creste;
 A tresărit țărâna cu morții și strămoșii

Căci Iuda înălțase pe front drapele roșii!

Mircea Rădulescu

U N S O L D A T

Ce putere neînțeleasă ridică, în momente grele pe omul mic la sacrificii mari?

Ștefan Lungu zis Fane era un om sbârțit și încovoiat. Tuciuriu la față, cu mustața stufoasă și lăsată în jos. Fane par'că își purta viața în spate; ai fi crezut că nu mai are vlagă în el, dacă nu te-ai fi lovit de doi ochi vii, negri și sireți. Il uitase Dumnezeu în oștire. Țigan de șatră, deși el se jura pe toți sfinții din calendarul Creștin că e... turc, Fane stătea ce stătea la cazarmă și când îi venea lui năbădăile își lua câmpii. Camarazii îi mângâiau prietenește zicându-i Fane, căci nu era în tot Regimentul (de Infanterie), un jucăuș mai strașnic ca soldatul Ștefan Lungu. La muncă era bolnav și obosit, dar când auzea țambalul sau cobza zbârnâind o sârbă de la ușa cortului, Fane, își strângea brăul, lepăda bocancii, și se zbătea în furia jocului mai abitir ca unul de 20 de ani. Nu se pricepea la nimic, dar când era vorba să-și facă loc la învrteală, era cel dintâi când sosea vre'un ordin circular prin companii, că să se întocmească tabele de soldații meseriași. Fane ieșea și el din front.

Majorul Grozea îl privea zâmbind.

— Ce e Fane?

— Hapăi sânt și eu meșter.

Și ochii lui negri se aprindeau, și fugeau dela major la Comandantul companiei, dela Comandantul companiei la furier.

— Bravos Fane; dar ce meserie știi?

— Știu; știu, să trăiți... fierărie, lemnărie, potcovărie...

— Bravos Fane, dar știi că ești om mare?

Fane clipea din ochi și aproba din cap.

— Hapăi... așa-i.

Colindase Fane, toate atelierile Regimentului, și dacă văzu și văzu că nu este bun de nimic, se întoarce la companie.

Majorul îl mai cocoloșea. Când îl căutai, Fane era planton în cameră. Majorul îl chemă într'o zi.

— Măi Fanel

— Ordonanță!

— Mă, ascultă, o să vie D-l Colonel prin companie; ia vezi, învață bine raportul, că de nu, al tău e necuratul.

— S'a n'nteles Do'n Plotonier.

Și Fane clipea din ochi și da din cap hotărât. Seara, Fane striga în câte un colț, raportul cât îl ținea gura.

— Să trăiți Do'n Colonel, eu soldatul Ștefan Lungu, din Cumpania-a-a 7-a, sunt planton de zi în dormitorul cumpaniei; am 60 de paturi și... și 4 restele (rastele)...

Scârneci, un țăran molău și cam tare de urechi, se uita la Fane, cum se repezea să spargă zidurile dormitorului cu sbieretul lui.

— Mă Fane, mă, dar tu ești dat dracului, mă...

[Fane se umfla în pene și se înțepenea pe picioare.

— Hei, mă frate Scârneci, eu sunt leat vechi, mă.

Și Scârneci cădea în admirație față de vechimea lui Fane.

Intr'o dimineață, Fane, stătea călare pe scaunul cismarului din Companie. Trupa cu toate răspândirile era dusă în manevră de Batalion. Fane își stingea mukul de țigare, fumată pe apucate, și o toropeală i se strecură în mădule. Iși lăsă capul în palme și închise ochii. Un zgomot scurt și tăcânit îl făcu să sară în picioare. Ușa dinspre drumul ce ducea la câmpul de instrucție se deschise vijelios și Colonelul urmat de doi ofițeri și trei reangajați intră în Companie. Fane roti ochii în albul lor, mari și sperioși, și până a nu se închide bine ușa, el zbură după butoiul cu apă. Colonelul, care nu avea timp de pierdut, făcea scurt și repede, trecând cu ochiul lui ager, peste toată gospodăria și rânduiala Companiei. Eși tot așa, cum venise de vijelios pe ușa dinspre Cancelarie. Majorul Grozea se ivi în prag.

— Planto-o-o-on!

— Ordonanță!

Și Fane cu un măturoi în mână se repezi în fața majorului, luând poziția regulamentară și mătura pentru „onor”. Când îl văzu Grozea, își astupă un zâmbet îndrăcit trăgându-și mustața.

— Bine, soldatul Ștefan Lungu, ai lăsat să treacă pe D-l Colonel prin Companie, fără să dai raportul. Fane nu clipi din ochi.

— Asta-i părăsire de post Soldatul Ștefan Lungu, și o să-ți fac acte pentru Consiliul de Răsboi.

Fane se înțepeni pe picioare.

— Să trăiți D-le Major, am fost la post, zău D-le Major să fiu al dracului, am fost la post, când a intrat Domnul Colonel, dădeam cu mătura împrejurul butoiului, că se risipise nășipul prin Cumpanie.

Majorul i-a îndreptat puțin capelul, și poziția de drepti, și i-a dat ordin să iasă la raportul companiei.

În Iunie 1916, Regimentul 40 Inf. se pregătea pentru război. Sute de concentrați, sute de permanenți, erau ferecați și frecați ziua și noaptea. Companiile își aranjeau efectivele pentru mobilizare. Fane se îmbracă nou, nouț din cap până 'n picioare, și fu rânduit ca soldat-puşcaș în plutonul IV. Era fodul Fane în hainele noi. Scârneci se uita la el.

— Te-ai învățit Fane ha!

Și Fane, tanțos își plimba, bocancii lui noi cu trei numere mai mari, și vestonul, în care mai intra un gât de om.

Au pornit-o pe frontieră într-o zi de Iulie, lui Fane îi era dragă lumea, că scăpase de zidurile cazărmei, că era în mijlocul câmpului și că trândăvea. Nici tu patrulă, nici tu santinelă, Fane rămăsese același planton pe viață, la corturi și efecte.

După jumătatea lui August, lucrurile se schimbă, și odată cu ele și soarta lui Fane. Ciocniri de graniță, ruperi de lupte în toiul nopții, marșuri forțate, lupte din greu după marșuri lungi, somn pe apucate. Fane se cam închisese la față un timp, dar pribegia și urgia îl oțelise și pe el. Simțea un suflet nou, o inimă bătândă, în mijlocul atâtor oameni ce îndurau neajunsurile unei vieți cu zâmbetul pe față și cu zănele pe buze.

Il trimisese de câteva ori în posturi înaintate și Fane se dovedise om isteț. Locotenentul, Comandantul Companiei îl înălță la gradul de fruntaș. Fane se mai îndreptă din gheboșeala lui. Se întâlnește cu camaradul Scârnci. Scârnci văzu gradul pe umărul lui Fane și luă poziția soldatului.

— S' trăiți Do'n fruntaș Fnel

— Bună ziua camarade, dar ce-i nou pe la voi, la bucătărie?...

Și Fane își arată înălțimea gradului ce-l purta, Scârnci îi trase un salut mai abitir ca la Majori, cu pocnet din călcâie și palmă întinsă. Într-o zi fu trimis cu alți trei în patrulă dincolo de posturile înaintate. Se strecurară ei printre porumbi și pomi și se treziră în fața unui post Bulgăresc. Fane nu dădu înapoi. Rămăsese toată ziua în culcușul lui spionând mișcările postului. Seara se întoarse, flămând și obosit. Comandantul Companiei îl dădu de exemplu camarazilor. Fane se simțea înălțat și pusese gândul pe gradul de căprar.

După hârțuelile dela Cara-Omer, trupele se retraseră pe linia satului Topraisar. Dușmanii care nu prea se grăbeau, lasă timp de odihnă soldaților care se îngropase în tranșee. Ploile de toamnă re-și sfârșite începură să cadă în gropile săpate în pământ și umezeala lor să pătrundă oasele soldaților. Fane nu mai tăcea. Ise deschisese pliscul odată cu ridicarea lui la grad, și când fețele erau închise, Fane le deschidea cu vorba lui, și „fodulia” lui de „superior”.

Râdeau soldații, râdeau Comandanții; Fane era serios și... grav. Într-o zi de Septembrie, Regimentul o porni pe culmile dela Apusul satului să facă față la un atac dușman. Pământul înăclăit, ploaia, umezeala îngreuna inimile ostașilor. Dar gluma e glumă, și vorba Românului te scoală și din morți, o glumă cu duh. Glumiau soldații, camarazii de companie care nu ce mai văzuse de când intrașă în gropi.

Fane le ține eșonul,

— Do'n Fruntaș Fane?

— Ordonanță.

— I-a vin, Do'n Fruntaș să-ți văd ochisorii.

Și majurul Grozea îl chemă pe Fane.

— Să trăiți Do'n Plotonier Major.

— Bravos Fane, la mai mare, am auzit că te-ai lăudat pe la soldați c'o să iei un tun dela Bulgari.

Fane creștea și râdea. Un sergent îi luă piuitul.

— Il aduce el, dac'o veni tunul singur.

Fane se făcu serios, apoi se întoarse la sergent.

— Hapoi eu, ca eu, ca sunt Fruntaș, dar D-ta tomitea-i Do'n Sergent, și n'ai adus barem o gamelă dela Bulgari?

— Cu mâncare Fane, îl încolți altul.

— Cu mămăligă...

Fane își răsuci o țigare, de foc și inimă albastră.

Regimentul se orânduie la poalele culmilor dela Apus, și Comandanții de Companii luară în primire sectoarele de luptă.

Se săpau șanțuri pentru adăposturi toată noaptea. Ofițerii și gradații săpau și ei; graba lucrului, frigul, nervozitatea unei ploii mărunte și pătrunzătoare, îi unșeră pe toți într-o muncă încordată. În zorii zilei companiile aveau șanțuri pentru adăpostul trăgătorilor.

Odată cu lumina zilei un soare vioi își lăsa razele lui să alunece pe negrul pământului ud de ploie. Patrurile dușmane deschideau focul lor asupra trupelor din stânga. Slabele împușcături devin ro-pote de grindină, mai apoi vâjâituri de furtună și în puțin timp zgomotele se uniră, și-un urlet sălbatic stăpâna văile. Tunurile răgeau, puștile trosneau, mitralierele răpăiau. Dușmanii năvăliră cu forțe mari și numărul lor slăbea rezistența apărătorilor. Porumbul ce despărțea Compania 7-a, de trupele înșirate în stânga, începură să fâșie și soldații rămași cu viață își căutau scăparea în ei. Aripa stângă ceda și puțin câte puțin lasă descoperite, trupele dela centru. Dușmanii își îndreptară focurile în șanțurile Companiei a 7-a, dela Batalion semnalizatorului făcea semne disperate de retragere. Cine se putea încumeta să sară din șanțuri? Locotenentul, comandantul Companiei dădu ordin:

— Unii trag, ceilalți se retrag. Valea din spatele șanțurilor, începu să fiarbă de soldați. Rând pe rând grupele prin sărituri măiestre și repezi ieșiau din șanțuri și se adăposteau în vale. Dar soarta nu-i crută pe toți. Un soldat din a 4-a grupă primi un glonț în fluierul piciorului.

— Nu mă lăsați fraților, nu mă lăsați că mă omoară dușmanii. Dar cine mai ținea socoteala vaelor și rugilor, când pielea lui era în gloanțe? Se retrăsese ultimii luptători, Comandantul companiei și agenții de legătură. Soldatul din a 4-a, grupă striga sfâșietor. Soldații începură a se retrage spre tranșeele dela Topraisar. Valea se golea. Unul singur se mai frământa prin fum. Era Fruntașul Ștefan Lungu care se târa în șanțurile de pe culme.

— Mă, camarade, fă-te 'ncoa' cu capul, ca să te prind de mână. Soldatului din a 4-a grupă, îi licări în ochi speranțele mântuirii, și cu ultimele puteri se întoarse, Fane îl apucă puternic de mâini, și-l trase în vale. Dușmanii nu se încumetau să urce creasta, trupele din dreapta trăgeau în coasta lor, se năpustiră cu toate gurile de foc pe câmpul plin de soldați. Dar nici aceștia nu stăteau; fugind, sărind, se îngropau în șanțurile dela Topraisar.

Fane stătu câțva timp la chibzuală și dacă văzu și văzu că nu-i alt chip, își luă camaradul la spinare și scoborî cu el în câmp. Par'că era un făcut; dușmanii își întetiseră focurile și se năpustiră asupra lui Fane. Fane însă își vedea de drum liniștit. Comandantul din a 4-a grupă se văita, Fane tăcea și mergea. La un timp îl răsbură focurile, și se adăpostii în șanțurile șoselei ce ducea la Topraisar.

Își lăsă camaradul în șanț, își scotoci ranița și își scoase o cămașă din fundul ei.

— Ei, camarade, trebui să-ți dreg piciorul,

— Aoleu-u-u, cum mă doare-e-e.

— Lasă durutu și zi Bog-da-prosti, că n'ai primit glonțul în cap.

Și Fane serios, îi ridică pantalonul rănitului, descoperi rana, o spală cu apă din bidon, și o legă strâns cu cămașa lui.

A doua zi dimineață, Fane se prezentă Comandantului de Companie. Era dat dispărut pe situația zilei.

— Să trăiți Do'n Locotinent.

— Ce-i Fane, unde-ai fost?

— Hapoi, să trăiți Do'n Locotinent am luat un camarad rănit din șanțurile din sus, și l'am dus la ambulanța din sat... Rămăsese săracul într'un picior...
Locot. Paul Epureanu

SCRIITORUL ION DRAGOSLAV

Povestitorul moldovean șagalic și sincer a împărțit sufletul său de o bunătate patriarhală și Societății „Cultul Eroilor”, a cărei revistă a condus-o în calitate de redactor timp de doi ani de zile.

Ion Dragoslav n'a fost scriitor cerebral și nici un spirit alambicat după formulele chimiei literare moderne.

El a fost floarea de câmp căutată de sufletele celor mici cărora în tinerețea lui le scria răvașe de dragoste cu 10 bani răvașul fără cântec și 20 bani răvașul cu cântec, așa cum ne mărturisea în naivitatea sufletului său de copil, distrându-se el însuși cu amintirea acelor vremuri din tinerețe.

— De ce nu te-ai însurat bade loane, îl întrebam câte odată înduișat de singurătatea lui

— Ei, tinere, pentru că în floarea vârstei, mă întrebau fetele:

— Ce meserie ai?

Iar acum mă întreabă:—Ce vârstă ai? Așa că, neputând răspunde niciodată, la timp, la aceste două întrebări, am rămas neînsurat. Și începea să rădă vară din satul lui.

Odată l'am întâlnit în București oșos și trist.

— Ce ai meștere, l'am întrebat?

Ei, te prefaci, glumii eu.

— Ce să am, nu mă simt bine.

— Nu bre, mi-i rău cu adevărat, sunt bolnav.

În adevăr citii în ochii lui o tristețe pe care nu o mai văzusem la el niciodată.

Ne-am pomenit apoi la redacție cu o gazetă dela el pe marginile căreia scria că se află bolnav în spitalul Colțea de unde va eși în curând.

I-am trimis un mic ajutor și ca să nu-l jignim i-am spus că e onorariul pentru colaborarea pe care ne-o va da când se va face bine.

Ne-a răspuns cu entuziasmul unui copil care aflându-se departe la școală, primește pe neașteptate vești de acasă.

Îi așteptam să vină la redacție fiindcă nici o clipă nu l-am crezut greu bolnav. Dar o veste tristă, tristă ca ultima privire cu care m'a întâmpinat pe stradă ne-a ajuns:

Ion Dragoslav

A murit scriitorul Ion Dragoslav poetul care ne obișnuise cu sufletul său veșnic tânăr, făcându-ne să-i uităm vârsta și să credem că și trupul îi era tot așa de tânăr ca și sufletul.

Noi îi vom reține sufletul lui cinstit, sufletul lui tânăr, copilăros de tânăr, sufletul său blând, nemărginit de blând.

Puiul de Rumân

- Platon!
— Do'n Sergent Platon!
— ?

Platon Sergentul culcat cu capul pe mitralieră, cu ochii deschiși, mari și sticloși, însemnat cu o floricea roșie în frunte, dormea somnul dreptilor.

Il traserăm în fundul șanțului nemțesc. Popescu, Sergentul dela I-a, scoase o lumânare galbenă din raniță, și o tăie în două. Aprinse o jumătate și o puse la căpătâiul lui Platon. Cealaltă o băgă cu grije la loc în raniță.

— Asta este pentru mine.

Făcurăm trei cruci. O goarnă sună înaintarea. Sărirăm din șanțurile nemțești și o luarăm peste câmp.

* * *

Platon Sergentul era un puiandru de 19-20 ani. Când a venit de la centru de instrucție, era căprar. Înalt, voinic, vânjos și mlădios, cu o privire sfioasă, Platon copil din Gorj, elev de liceu, plecase de-acasă cu legiunea de cercetași. L'a primit într-o seară la Mușunoele Locotenentul Diaconescu.

— Să trăiți Domnule Locotenent.

— Bună seară Căprar. Ce vânt te aduce pe la noi?

— Sunt repartizat la secția III-a de mitraliere.

— Hm. Bun. Ești voinic, iute, deștept? Noi Vânătorii avem renumele că mergem pe pân-tece ca lighionile. Hai ce zici ești de noi?

Platon lăsă lungile lui gene să-i acopere ochii lui negrii de față. Zâmbi.

— Dă-te mai încoa. Stai jos. Carte știi?

— Eram în clasa 7-a când am plecat de acasă.

— Ha! bun, băiat cu carte, inimă de Român, așa vezi țaranul trebuie să fie condus de cărturarii lui...

Și în lumina focului din trei bușteni, Platon asculta cu ochii mari cuvintele „inimă de Român“. Aerul proaspăt și negrul munților îl infioră. Tresări.

Plecase de-acasă într-o noapte cu lună. Nemții intraseră în trecători și scoborau înspre Jii. Platon veni acasă își făcu desaga și își luă toiagul pribegiei. Maică-sa se uita la el.

— Ce faci Sandule?

— Mă duc la Tg.-Jiu, mamă.

Măriuca sora lui Platon veni la el.

— Nene, merg și eu.

Platon o privi lung, zâmbi, o luă în brațe și-i acoperi obrăjorii cu buzele lui calde.

— Da nene, mergi și tu. Ia mamă, dai șoșonii și paltonașul,

Mama lui Platon veni lângă el.

— Sandule nu faci bine că pleci. Tată-tău e dus, Mitică e dus și el...

Platon a stat din lucru și s'a uitat lung la maică-sa.

Așa era. Bărbatul dus pe front, fiul cel mare Mitică, rănit prin spitale, doar Sandu mai rămăsese cruce de voinic la casa ei. A stat o leacă Platon pe gânduri și apoi a ridicat capul.

— Mamă, dacă stau e rău, dacă plec — plec, e rău, dar știu că plecat îmi vârs și eu focul pentru țară, nu pot eu Cercetașul Alexandru Platon, fiul învățătorului Platon, să rămân sub călcăiul dușmanului.

N'am să stau locului, am să mă iau la harță cu ei, ș'or să mă poarte prin pușcărie. Nu pot mamă. Am crescut cu dorul de țară și cu durerea ei. Am învățat să tac, dar ca și tăciunile sub cenușe, să tac mocnind.

— Du-te maică, Dumnezeu să-ți ajute.

Mariea veni înșoșonată și înfolită... Platon le strânse în brațe își încâtărămă ranița cercetășească în spate, ș'o porni la drum.

* * *

A doua zi era în Târgu-Jiu. Seara porni mai departe. Trupele dușmane înaintau în inima țării. Lumea pribegea, care, căruțe, camioane, trăsuri, automobile, trenuri înțesate de omenire furnicau pe șoseaua mare. Platon a făcut drumul pe jos până la București. S'a prezentat la un spital. Era muncă multă și grea. Platon nu se da înapoi de la muncă; alerga încoace și încolo de cum ca lumina de ziuă, căra raniți, căra medicamente, desfăcea rani, pansa, servea masa raniților greu și fugea după preot când vre'unul, — și erau mulți sărmanii, — își dădea sufletul. Ș'apoi tot Platon cu sufletul cernit și inima închisă îl ducea la locul de veci. Noaptea pe la jumătate se scula, străbătea saloanele cu raniți, așeza ici o pernă, colo o pătură, ajuta celor mai grei să ia doctorii, mângâia cu vorba-i caldă pe cei ce nu închideau ochii, și nu se astâmpăra până când totul nu intra în liniștea nopții. Ațipea înspre ziuă; un ceas două îi ajungea să-și odihnească oasele. Curând plecă și din București. Se alipi legiunilor de tineri cari plecau să se înroleze. Cantonară în județul Tecuci. Rușii îi cerură comandamentului pentru săpat tranșee. S'ar mai fi opus cei mari să dea tineretul la munci grele, dar tunurile băteau Galații. S'au început atunci zile grele și desperate, pentru floarea cea tânără a României. Uzi, goi, nemâncați și înghesuiți în colibe pe unde bătea vântul pe o parte și eșea

fluerând pe cealaltă. Munceau voinicii la pământ din răsuputeri. Tifosul rânji și el. Într-o dimineață un camarad de suferință de-a lui Platon, nu se mai putu ridica. Tremura și pământul sub el de frig. Platon se desbracă pe el.

— Nu te lăsa pradă boalei; trece.

Un hârjâit bâzâi:

— N'am doftorii.

— Lasă că ai tinerețea, cea mai bună doctorie.

— Nu mai pot.

— Hei! nu mai poți, nu știi vorba: să nu dea Dumnezeu Românului cât poate să ducă...

— Hă.

— Mai bine lasă, auzi ici au luat ai noștri Brăila; bun e cel de sus și mergem la București.

* * *

Camaradul lui Platon se îndreptă; alții mai plâpânzi își lăsară oasele pe drumul Tecuciului. Platon împreună cu alții pleacă în urma unui ordin la Școala militară din Dorohoi. O luară pe jos până la Tecuci, cu gândul să prindă trenul de Iași. Nu fu chip să intre în el. Rușii, sbârânăind din balalaici, roșii de rachi, sbierau cât îi lua gura în trenurile ticsite de ei.

— Na---a-zat Rumânschi-i (înapoi Românilor).

Au mai așteptat un tren; un tren de marfă lung și greoi. Au ajuns la Iași în patru zile; mai făcură alte șase zile și într-o dimineață cețoasă și mohorâtă se prezentară la școala militară de ofițeri din Dorohoi. Platon începu o viață nouă, o viață de soldat, frumoasă și atrăgătoare la vârsta lui. Se învățea pe călcăe și sbârâna la instrucție mai abitir ca un titirez. Cu cât drag strângea el arma în mână ș'o arunca pe spate... Dar într-o zi se simți slăbit și nu se mai putu urni din loc, tifosul îl cu-

prinse și pe el. Nu se dădu bătut, luptă cu boala multă vreme. Iarna grea îl făcu să zacă mult. Când s'a ridicat în picioare cei de la școală l-au amânat pentru seria următoare. Platon se duse la Iași. Dar și aci mizeria își întinse ghiarele ei. Dacă văzu că nu e chip de stat a plecat la Bacău, s'a prezentat la centru de instrucție și s'a înrolat ca voluntar, avea 19 ani. Primăvara îl găsi voinic și fruntaș. Și era Platon unul dintre soldații cei mai de nădejde de la centru. La 10 Mai fu înălțat la gradul de căprar. Peste două zile porni pe front repartizat la al 2-lea Regiment de Vânători „Regina Elisabeta“.

* * *

Locotenentul, Comandantul Compăniei de Mitraliere îl dase ochitor la piesa I-a.

— Hm... Să vie Sergentul Popescu. Sergentul Popescu era un om de 42 de ani, smolit la față, mustăcios și cu vorba sfătoasă.

— Popescule, uite pe nepotu-tău, ia-l și vezi să tragă numai în plin.

Popescu s'a uitat lung la Platon, își vedea copii lui. Ochii îi străluciră... După primele lupte de la Mărăști Platon era Sergent, Șef de Piesă. Sergentul Popescu îl boscorodea mereu; prea să da pradă gloanțelor Nemțești.

Platon se uita la el cu respect și dragoste.

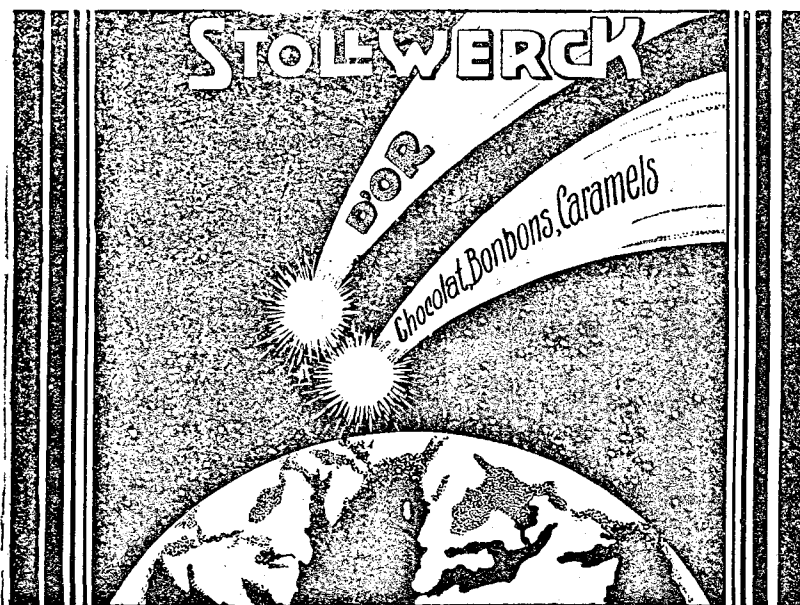
— Lasă D-le Sergent, că nu e numele meu scris pe gloanțele nemțești...

* * *

Când ne-am retras de pe front, Popescu Sergentul, s'a dus la biserica satului ș'a plătit preotului pentru pomenirea lui Platon.

— Pui de Rumân Părinte, blând la vorbă, aspru'n luptă...

Ion Plopu :

CULTUL EROILOR

In amintirea Sublocot. Mihailuc Ștefan și a Soldatului Bucur Gh. din Regimentul 13 Infanterie

Valea Oituzului, 5 Octombrie 1916.

În dimineața zilei de 5 Oct. 1916, patru regiamente dușmane atacau cu toată furia dealul Vrânceanu. Atacul fusese pregătit de un bombardament de artilerie. O masă de obuze frământase dealul, sguinduind pământul și umplând de șgomot surd văzduhul.

Valuri de asalt inamice apăreau de pretutindeni și lovea Bat. 1/13 Inf. din toate părțile. Batalionul copleșit de focul ucigător al artileriei și al mitralierilor, decimat, începe a șovăi. Atunci... suprema salvare, boioneta.

Batalionul se repede la asalt cu baioneta. Strigătele lor de ura! umple văzduhul. O companie de sub conducerea Sublocot. Mihailuc, desăvârșește victoria.

Sublt. Mihailiu Ștefan, cu o mitralieră dușmană capturată, fugărește pe inamic până la Păltiniș. Două gloanțe îl lovesc deodată în cap și cade într'un lac de sânge.

A căzut în fruntea companiei sale și ultimul său cuvânt a fost «Inainte».

A căzut atunci când lupta de pe dealul Vrânceanu luase proporții uriașe. Batalioanele dușmane se loveau năprasnic de Bat. I., Toată valea Oituzului era acoperită de fum și gema sub bătea fără întrerupere a tunurilor, mitralierele țacăneau cu ritmul lor pătrunzător, iar focurile de armă nu mai încetau.

A căzut atunci când Batalionul greu încercat se clătina și numai grație lui situația a fost restabilită.

În lupta de la Vrânceanu s'a stins viața acestui erou înobil, iar corpul său a fost găsit cu mâna înțelestată pe mitraliera capturată de la inamic.

Viteazul Sublocot. și-a dat jertfa supremă, fără cea mai mică șovăire, lipsită de orice trufie, numai din dragostea de a-și apăra pământul, strămoșescul pământ.

Aducem prinosul nostru de recunoștință și admirație care prin frumoasa acțiune, prin eroismul care se ridică deasupra comunului, și-a pus viața fără șovăire, la picioarele Patriei.

Fapta lui întâmplată sub ochii noștri îl încon-

Soldatul Bucur Gh. din Reg. 13 Inf.

joară de acea atmosferă, care apare în privirea noastră ca un suflet mare.

Tot în ziua de 5 Oct. a căzut rănit soldatul Bucur Gh.

Inimă largă, în care iubirea de Patrie, simțul de datorie și sacrificiu tăiasse brazde adânci și încrustase în urme profunde calea sufletului, o adevărată icoană a avântului și nepotolită sete a apărării moșiei strămoșești.

Războiul este prilejul a multor fapte războinice, în care mulți apar ca adevărați eroi.

Mulți eroi a avut Reg. 13 Inf., dar nici unul nu s'a ridicat la nivelul acestui flăcău voinic, voinic și însuflețit de o caldă simțire care și executa cu o rară energie, cu inteligență și curaj ori ce ordin.

Ori de câte ori era o misiune grea de îndeplinit, se recurgea la acest soldat.

De unde curgea acest isvor nesecat de curaj, nimeni nu și putea explica.

În ziua de 4 Oct. Sold. Bucur Gh. a fost rănit de o schijă de obuz și se simția fericit de acest botez de sânge, care îl punea printre cei dintâi răniți.

A doua zi, spre marea mirare a tuturor, era în linia I când inamicul lovia dealul Vranceanu, cu valurile lui de asalt.

Intr'un moment de grea cumpănă, de șovăială a luptătorilor, sold. Bucur Gh. ese înainte și în-deamnă pe camarazi la luptă dreaptă, făcând ra-vagii în linia dușmană, punându-i pe fugă în de-zordine.

In învălmășagul luptelor o schijă de obuz i-a

rupt piciorul, rămânând fără ajutor timp de 6 ore.

Soarta l'a cerut jertfă. Cu greu în noaptea târzie a fost regăsit printre grămezile de răniți.

Pierduse mult sânge, sânge de viteaz.

Astăzi soldatul Bucur Gh. este invalid.

Numele lui stă scris cu litere de aur în cartea de glorie a Reg. 13 Inf.

Locot.-Colonel Gr. Ionescu

Eroul elev-plutonier Victor Bulea

S'a născut în anul 1895 la 14 Octombrie, în comuna Sărata Jud. Făgăraș. Nu mult după naștere rămâne orfan de tată sub sprijinirea bunei sale mame Evdochia Bulea care ne-dispunând de nici o avere îl crește cu mari greutateți.

La etatea de 6 ani intră în școala primară. După ce absolvă cursul primar este înscris la

Eroul elev-pluton. Victor Bulea căzut în luptele dela Porumbacu. liceul din Blaj, de unde, după ce termină clasele inferioare, trece la școala comercială superioară din Brașov pe care o absolvă cu succes în anul 1914, când izbucnește războiul mondial, care avea să decidă soarta și viitorul popoarelor. Cu inima caldă de iubire de neam și realizarea marelui ideal al întregirii neamului său, reslețit între hotarele Nistrului și Tisa, se strecoară în întunericul nopții prin trecătorile stâncoase și cărări aproape neumblate ale Carpaților în patria „Mumă“, unde îndată ce ajunge la București se înscrie la școala militară

și aici primind gradul de elev plutonier, e repartizat la regimentul 6 „Mihai Viteazul“ în anul 1916 la 1 Iulie.

Nu mult după această dată pe ziua de 15 August 1916 începe războiul pentru Unirea tuturor Românilor și merge cu multă însuflețire în cele dintâi lupte ce s'au dat pe linia Brașov-Sibiu, prin care a trecut norocos până la luptele crâncene dela „Porumbacu“ din Septembrie 1916, ce s'au desfășurat chiar de hotarul comunei „Sărata“.

În aceste lupte cade lovit de un plumb ucigător într'un pârâu din pădurea comunei sale natale, îmbărbătându-și plutonul cu cuvintele: *«Înainte băeți, înainte, și nu vă temeți, că ajungem în satul meu»* și urmarea acestor cuvinte a fost că nemții au fost spulberați, lăsând mulți morți și răniți.

Plutonul său a capturat 4 tunuri și prizonieri dela inamic. Astfel moare eroul Victor Bulea, înainte de a fi înaintat la gradul de Sublocotenent și lasă în urmă-i o mamă neconsolată care va plânge până la sfârșitul vieții sale pe *unicul său fiu Victor*, în care-și vedea fericierea și razimul bătrânețelor sale, însă totodată și mândră că providența a dăruit-o cu un copil, care s'a făcut nemuritor prin frumoasa moarte de Erou.

Ca semn de vecinică amintire și recunoștință, la inițiativa d-lui inginer silvic dela ocolul Streza-Cârțișpara a D-lor învățători din comuna Sărata, Nicolae Păcurariu și Dumitru Gânda și a primăriei comunale din Sărata în frunte cu Domnul notar Ilie Jurca, s'a dat locului unde a căzut, numele *«Pârâul eroului sublocotenent Victor Bulea»*, proiectându-se totodată pentru eternizarea acelor lupte și ridicarea unui monument istoric în acel loc, pentru care mama sa își ia voia a deschide o colectă la familiile cunoscute. Cu ochi înrouați dânsa roagă publicul a contribui cu obolul său pentru ridicarea acestui monument, care în tot timpul va fi o pildă vie de eroism pentru toți locuitorii satelor din teritoriul luptelor dela „Porumbacu“, iar pentru mama eroului o adevărată mângâiere sufletească.

Pentru morții noștri

Comitetul Regional Iași, în frunte cu I. P. S. S. Mitropolitul Pimen al Moldovei și Sucevei, a luat hotărârea de a construi în toate județele Re-

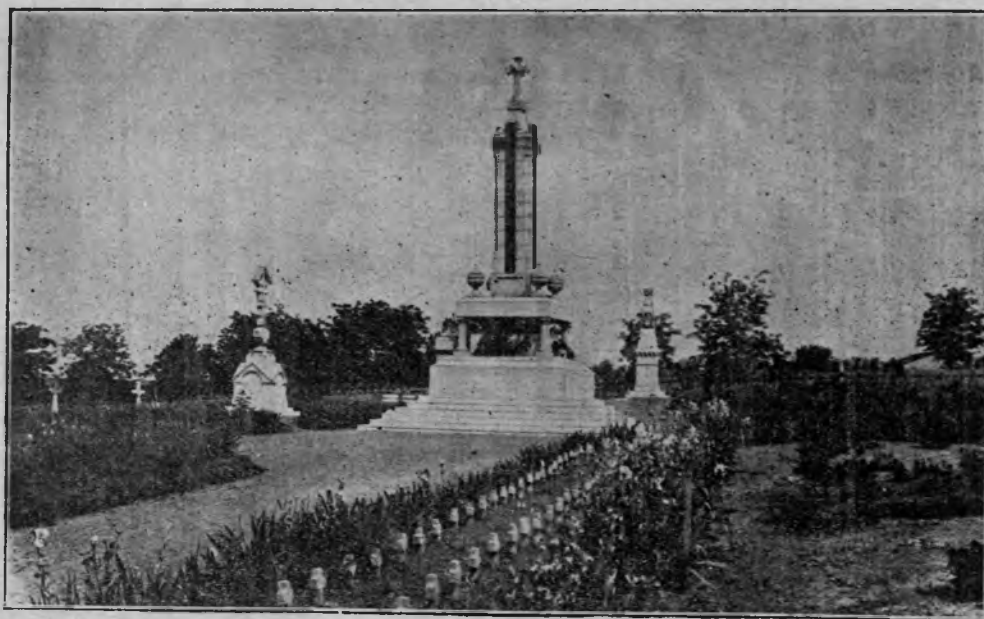
tism, clădind cimitire frumoase cu monumente pentru centralizarea osemintelor acelor ce s'au sacrificat pentru neamul acesta.

Vederea Cimitirului de Onoare „Eternitatea” 1916—1918 luată cu ocazia vizitei M. S. Regelui Ferdinand I în 1918.

gionalei, cimitire de onoare cu obeliscuri, monumente și troițe în a căror cripte să se păstreze pentru veșnicie trupurile jertfite — Patriei.

Ce omagiu mai meritat se putea aduce Eroilor în schimbul vieții pierdute, decât a=i aduna din văile și crestele munților și ai îngropa în locașuri

Cimitirul de Onoare „Eternitatea” construit în 1927. Vederea în detaliu a monumentului ofițerilor și a crucilor de morminte pentru Eroii indetificați și înhumați în cimitirul de Onoare „Eternitatea” Iași.

Nobil și vrednic de admirație este scopul acestui comitet care împlinește o operă de pietate și dreptate națională, plină de sfințenie morală și cald patrio-

sfințite sub pomi și flori, păstrându-le în cărți de aur numele lor?

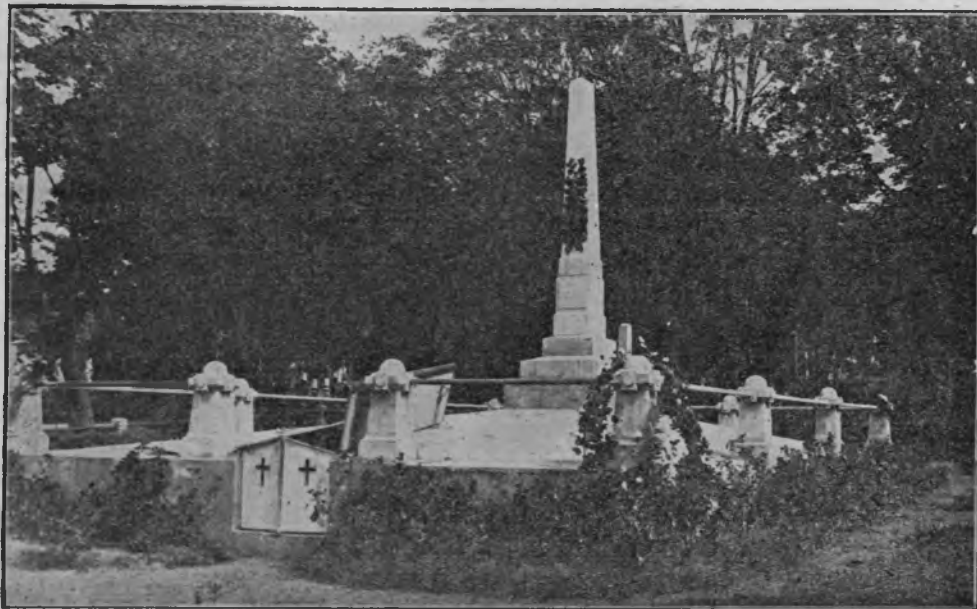
În această atmosferă de misticism și tainice în-

demnuri spre jertfe și eroism, în cimitirele cu monumente ce se vor ridica, se vor păstra osemintele celor îngropați acolo, pentru a fi cunoscute și rostite cu religiozitate de generațiile ce ne vor urma.

În timpuri străvechi și chiar la popoarele barbare,

din murmurul frunzilor din codrii. Pe ei care nu mai au nimic pe pământ decât locul unde se odihnesc, pe ei să-i răsplătim cu un locaș de odihnă și o piatră rece la căpătâi.

Pilda cea mai frumoasă ne-o dă comitetul Regional Iași. După un plan bine întocmit și reali-

Vederea generală a Cimitirului de Onoare francez din Cimitirul de onoare „Eternitatea” Iași.

exista cultul morților ca și cinstirea mormintelor.

Cu atât mai demn pentru noi este să recunoaștem ce sacrificii au făcut acei care dorm somnul veșniciei sub pătura subțire de pământ care-i acopere.

zabil în trei ani, s'a început construirea cimitirilor de onoare în total douăzeci în întreaga Regională.

La Iași, Cetatea istorică s'a construit un cimitir de onoare care prin mărimea lui este un adevărat oraș al morților.

Vederea generală a Cimitirului de Onoare rus din Cimitirul „Eternitatea” Iași.

Cei vii au glasuri care să ne cheme la datorie față de ei, glasuri care smulg lacrimi și daruri.

Pentru ei, al căror oftat din urmă abia de-l mai desprindem câteodată din adierea vântului și

În mijlocul cimitirului se ridică un monument cu criptă pentru ofițeri. Pe cele 4 părți a monumentului se înalță către cer crucea, simbolul jertfei pentru binele aproapelui și al iubirii către oameni,

Cripta cu tainice motive bizantine este deschisă tuturor sufletelor cucernice. În bolta zidită se păstrează în racle bine închise oasele mucenicilor neamului și craniile lor ciuruite de gloanțe sau sfărțite de obuze. Cutii goale așteaptă osemintele celor ce urmează să fie aduși.

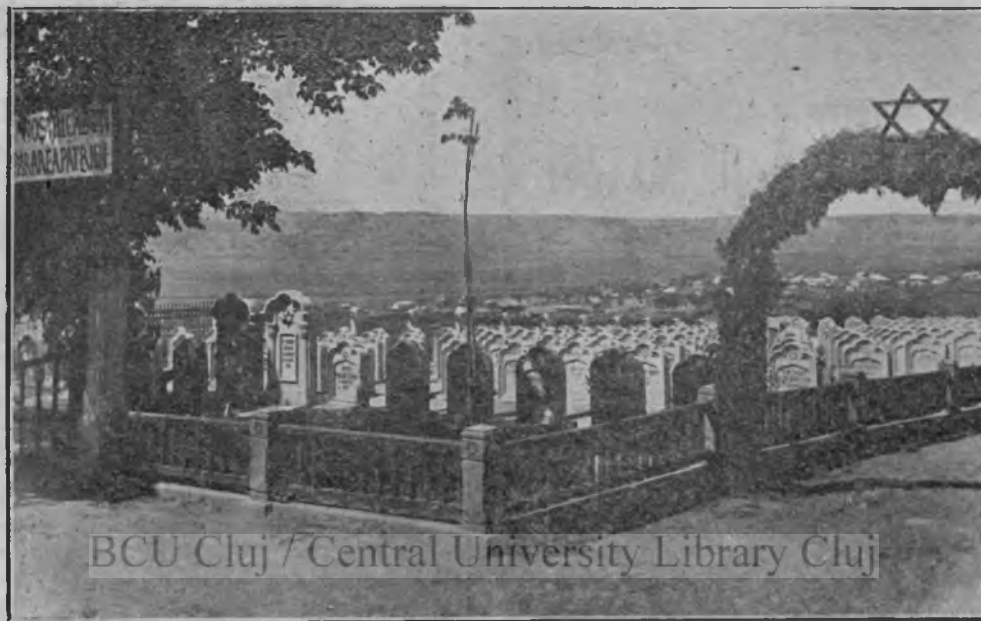
În cele 4 colțuri ale Cimitirului de Onoare se ridică 4 osuare cu troițe pentru soldații Eroii, osuare ce va deveni de acuma înainte, altarul conștiinței de neam, unde arde flacăra ce va răspândi peste mulțimile neamului un simbol de iubire umană și infinită dragoste de țară.

pind în murmur de frunze și adieri de flori vânturile ce vin de pe înălțimile Iașului.

Pe înălțimea dela Galata se ridică un cimitir de onoare cu obelisc unde se vor înhuma osemintele a 4000 eroi.

Pe dealurile dela Tg.-Frumos, Podul Iloaiei, în apropiere de linia ferată se vor construi două cimitire de onoare cu osuare și monumente unde se vor înhuma osemintele a 7000 eroi.

Pe linia ferată dela Șipote, pe povârnișul dealului Rediul, se va ridica un cimitir de Onoare, cu un osuar și monument pentru 30.000 pri-

Vederea generală a Cimitirului de Onoare Păcurari Iași a Eroilor Evrei.

În aerul Țării sfinte și muncitoare, osuarul va împrăști învățământul sublim al suferinței biruitoare. În cele 4 osuare se vor înhuma 12.000 Eroii necunoscuți.

Ei însă sunt cunoscuți. Ei sunt acei care au alergat voioși spre bătrânii Carpați ca să strângă pentru veșnicie granița ce străjuia de pe înălțimile lor, nedreptatea milenară.

Ei sunt aceia care la Oituz și Mărăști au stat sub ploaia de gloanțe, ca steiul de piatră neclintit. Ei sunt acei care s'au jertfit într'o sfortare, care le încunună viața, pe care întregă au dat-o Țării până la ultima picătură de sânge.

În platanele Cimitirului de Onoare din Iași, aliniate ca și la armată s'au înhumat soldații eroi ale căror cruci albe de piatră străjuiesc mormintele lor. Sub aceste cruci dorm somnul liniștei veșnice și al gloriei ostașii cunoscuți.

În fund pe o colină de deal s'a ridicat un monument cu osuar pentru prizonieri.

Infrățiți prin moartea glorioasă, Țara îi respectă și îi îngrijește deopotrivă. Ei dorm în acelaș loc, în pacea neturburată de patimi somnul veșnic.

În interiorul Cimitirului de Onoare plantațiuni bogate, îndulcesc asprimea monumentelor reci, to-

zonieri și un osuar cu troițe pentru 3.000 eroi

Pe malurile Nistrului la Hotin și Soroca pe muchile de deal dela Scânteia Negrești (Vaslui), Pașcani, Burdujeni, Nouă Sulita, Hârlău, la Boțoșani, Fălticeni, Slănicul Moldovei, Roman, Vaslui, Bălți, P. Neamț, Bacău și Fălticeni se vor construi cimitire de onoare cu monumente, obelescure și troițe unde se vor înhuma osemintele a 60.000 de eroi, adunați de pe locuri singuratice, de pe coaste prăpăstioase, din munți și văi, din locul luptelor crâncene unde au fost înmormântați în grabă, fără ca un nume să fie săpat și să se amintească sfârșitul lor.

Cimitirile de onoare ce se vor construi cu ade-vărat sfinte, vor deveni locuri de pelerinagiu, și nicăeri mai mult ca din aceste tainice altare ale muceniei românești, nu se va desprinde mai puternic, frumusețea morală a sacrificiului, sublimul învățământ pe care ni l-au dat acei ce și-au jertfit viața pentru unirea întregii conștiințe românești, în vechile hotare istorice ale neamului nostru.

Locot. Col. **Grig. Ionescu**

MOARA CU ABURI

ED. PROHASKA Fii

Sannicolaul - Mare
Jud. Timiș-Torontal

ȚESĂTORIA MECANICĂ DE MATASE

SOCIETATE ANONIMA

SIGHISOARA

EUGEN LAYDA

Cofetărie de primul rang
CLUJ. — PIATA UNIREI, 29

Fiii lui „Daniel Fullajfar“

::: FABRICA DE PIELE :::
O Sannicolaul-Mare (BANAT) O
FONDAT 1873

Blancuri pentru curelări
::: Negre și culori :::
Mărgini și gături
Vaché-cronpoane
Vaché - Jumătăți
Vaché-Gături
Vaché - Poale

Restaurantul Transilvania

Vasile Dejan
BRAȘOV
Promenada Regele Ferdinand
Local de primul rang
Restaurant românesc

Nimeni nu se poate
atinge de faptul
că

Veritabil Franck cu Rașnița
este cel mai bun și cel mai
fin Adaș la cafea boabe.

Higienica sa garan-
tează un gust fin, iar
marea sa spornicie-
-o întrebuintare
avantajoasă.

Inșă.....trebuie să fie
Veritabil Franck

Această garanție exis-
tă inșă numai atunci,
dacă pachetele poar-
tă marca de fabrică
„Rașnița de cafea“!

HEINRICH FRANCK ȘOHNE S.A.-BUCUREȘTI-BRAȘOV

GASTON MIHAILESCU

CENTRALA:
CALEA VICTORIEI No. 122
SUCURSALE:
BUCUREȘTI, Str. G-ral ANGELESCU, 90
SINAIA: CAZINO

Fabricele de postav

și
Țesături de modă

din
BRAȘOV

Wilhelm Scherg & Comp. S.A.

FABRICA
DIMITRIE MARCULESCU

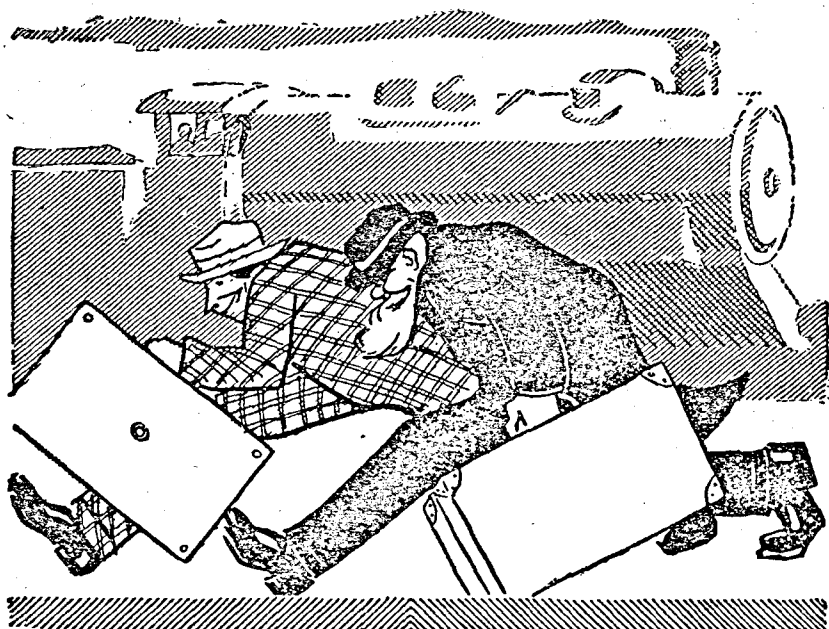
se impune ca prima industrie
 de articole de voiaj.

Amenajată după marile indus-
 trii din străinătate.

Desfide orice concurență

— Str. Sărindar 12 —

Telefon 377/30

„Prevederea”

Societate Anonimă Română de Asigurări. — Brăila

Capital Social Lei 10.000.000.— Rezerve Lei 32.000.000

Rezerve la finele anului 1926 peste Lei 50.000.000

Totalul capit. asigurate de soc. dela începutul activității (1920) până la finele anului 1926 peste Lei 41.834.250.000. Totalul daunelor reg. și plătite până la finele anului 1926 peste Lei 163.938.750

Primește asigurări contra riscurilor de incendiu, transport (maritim, fluvial și terestru), grindină, furt prin spargere, accidente, automobile, geamuri și oglinzi, viața și capitalizare în condițiunile cele mai avantajoase / Tranșează orice eventual diferend pe cale

* * de arbitraj. / Are agenții în toate localitățile principale din țară. * *

Montați

DUNLOP

ȘI VEȚI FI SATISFĂCUȚI

Reprezentanță generală

Londexpoco

Calea Victoriei, 59. București

FABRICA DE CAELE
ȚINTE, ȘURUPURI, CUIE, etc.

O. MUSTAD & FII

G A L A Ț I: Specialități

CAELE marca „COROANA„

„VITROMETAN“

FABRICA de STICLĂRIE S. A. MEDIAȘ

Produce toate felurile de:
BUTELII DE CULOARE VERZUIE

Ca sticle pentru:

Vin, Bere, Borviz, Lichior, Damigene,
Boloane de Sticlă etc.

Producția zilnică 25.000 sticle.

Heinrich Kunz

Fabrică de cărămizi
refractare

COMARNIC

Premiate la 30 de expoziții

„SCHMOLLPASTA“ S.A.

FABRICA DE CREMA DE GHETE

BRAȘOV

9 medalii de aur

I. MUSCHONG & Comp.

Fabrici de țiglă și cărămidă
— Lugoj —

Tel. 43. — Adresa telegrafică „Muschong Lugoj“

Fabrică tot felul de țiglă și cărămidă
Fabricatele sunt garantate că nu conțin
:-: piatră de var și salitru :-:
La cerere se trimit oferte și monstre
gratis

Producția anuală: 30 milioane bucăți

Băile Minerale

— Buziaș —

Telefoane: Direcțiunea Băilor 25
Fabrica de Acid Carbonic, 18
Adresa telegrafică: „Muschong Buziaș“

Băile Minerale:

Sezonul dela 15 Mai până la 15 Sept.
Lichidarea de Acid carbonic natural
:-: și Uzine de apă minerală :-:

HANN & Comp.

SOC. AN. DE COMERȚ PENTRU
MAȘINI ȘI ARTICOLE TECHNICE

C L U J

Str. Regina Maria, No. 11

Mare depozit pentru
Articole Technice
Uleiuri, Mașini Agricole, etc.

Industria Plumbului

Inginer Ferers

Șoseaua Doamnei, 55. București

Fabrica de BERE ȘI MALȚ

Ca societate pe acțiuni din Sannicolaul-Mare

Bere Salon blondă
Bere Poster neagră

Specialități: Coroana specială
blondă
Fabricată și Malț.

